

Motion till riksdagen

1989/90:A47

av Ingrid Hemmingsson (m)

med anledning av prop. 1989/90:76

Regionalpolitik för 90-talet

Jämtlands län är det enda Norrlandslän som endast består av inland. Det har naturligtvis påverkat utvecklingen och medverkat till den svaga industristrukturen i länet. Den viktigaste åtgärden för att förändra klimatet och åstadkomma en näringslivsutveckling och en stabil grund för framtiden är en satsning på infrastrukturen.

I Jämtlands län innebär det satsningar på vägar, kommunikationer, utbildning och kunskapsöverföring på alla nivåer. Därför bör regionalpolitiken bedrivas med sikte på investeringar i infrastruktur i stället för renodlade stödinsatser. Det är tillfredsställande att det även i propositionen läggs större vikt vid allmänna förutsättningar för näringslivsutvecklingen och att de riktade företagsstöden har minskat.

Det finns anledning att se Norrlands inland som en enhet. Det har även påtalats i den regionalpolitiska kommitténs slutbetänkande.

Jämtlands län borde höra till stödområde 1 med undantag av Östersund. Nu går det ett stråk längs E 75 som enligt propositionen utgör område 2 bestående av Bräcke och Åre kommuner och delar av Krokom.

Inom stödområde 2 sker ingen nedsättning av arbetsgivaravgiften. Med en blick på kartan utgör detta område en kil i Norrlands inland som skulle ha bättre förutsättningar än andra. Det överensstämmer inte med verkligheten.

Utanför tätorten Åre finns glesbygd med samma problem och behov som i övriga länet. Det är områden där turismen domineras av mindre familjeföretag och bygemenskaper som kommer i ett sämre konkurrensläge gentemot länets nästa betydande turistområde – Härjedalen.

Under 1980-talet har förändringar ägt rum som motiverar en annan inplacering för Bräcke kommun än den som föreslås i propositionen. Kommunen har förlorat två stora företag som vardera hade hundratalet anställda. Dessa två företag svarar mot 25 % av kommunens industrisysselsättning. Tillbakagången inom industrin har lett till en betydande utflyttning från kommunen under de senaste tio åren.

Sänkningen av arbetsgivaravgiften bör därför omfatta hela länet utom Östersund.

Stödområdesindelningen utgör även grunden för andra insatser, t.ex. fördelningen av länsanslaget. För att motverka orimliga konsekvenser av gränsdragningen bör länsstyrelsen själv få avgöra om stöd skall utgå i vissa fall till

de glesbygder som finns i ytterkanterna av Östersunds kommun, som grän-
sar till stödområde 1.

Mot. 1989/90
A47

Propositionen ger länsstyrelserna utvidgade möjligheter angående hante-
ringen av det samlade länsanslaget. Dessutom medger propositionen att
vissa insatser får göras i s.k. stödjepunkter; dit räknas Östersunds kommun.

De glesbygder som ligger i Östersunds utkant har samma förhållanden
som grannkommunen Strömsund. Det är endast gränsen som utgör skillna-
den. Här bör länsstyrelsens utvidgade möjligheter att göra egna bedöm-
ningar utifrån lokala förutsättningar överbrygga orättvisor.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen beslutar att till stödområde 1 hänföra hela Jämt-
lands län med undantag av Östersund,
2. att riksdagen beslutar att ge länsstyrelsen möjlighet till ett mera
flexibelt användande av länsanslaget för att uppnå en större rättvisa
inom länet.

Stockholm den 22 mars 1990

Ingrid Hemmingsson (m)